Quina actitud va mostrar Jesús davant les pràctiques penitencials?

La conversió, la penitència, a la qual Jesús crida significa el canvi profund de cor.

16/05/2006

Com en altres religions, les pràctiques penitencials estaven arrelades en el poble d'Israel. L'oració, l'almoina, el dejuni, la

cendra sobre el cap, el vestit d'un teixit tosc i aspre, anomenat vestit de sac, eren algunes de les moltes maneres que tenien els israelites de mostrar el seu desig de reorientar la vida i convertir-se a Déu (cf. *Tb* 12, 8; *Is* 58, 5; *Jl* 2, 12-13; *Dn* 9, 3 etc.). Jesús, que, com assenyalen unànimement historiadors i estudiosos de l'Escriptura, va centrar el contingut de la seva predicació en el Regne de Déu, exigeix també la conversió com a part essencial de l'anunci del Regne: «El temps s'ha complert i el Regne de Déu és a punt d'arribar; convertiu-vos i creieu en l'Evangeli» (*Mc* 1, 15).

Un canvi profund de cor

La conversió, la penitència, a la qual Jesús crida significa el canvi profund de cor. Però també significa canviar la vida en coherència amb aquest canvi de cor i donar un fruit digne de penitència (*Mt* 3, 8). És a dir, fer

penitència és una mica autèntic i eficaç només si es tradueix en actes i gestos. De fet, Jesús va voler mostrar amb la seva vida penitent que Regne de Déu i penitència no es poden separar. Va practicar el dejuni (*Mt* 4, 2), va renunciar a la comoditat d'un lloc estable on reposar (*Mt* 8, 20), va passar nits senceres en oració (*Lc* 6, 12) i, sobretot, va lliurar voluntàriament la seva vida en la creu.

Els primers deixebles de Jesús, al fil dels seus ensenyaments, van entendre que seguir Crist implicava imitar les seves actituds. Sant Lluc és l'evangelista que més subratlla que el cristià ha de viure com Crist va viure i prendre la seva creu cada dia, com Jesús havia demanat als seus deixebles: «Si algun vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu cada dia, i que em segueixi» (*Lc* 9, 23).

Mortificació de conformitat amb l'ensenyament de Jesús

D’aquesta manera, els primers cristians van continuar acudint al temple a resar (*Fets* 3, 1) i van seguir practicant les obres de penitència, com per exemple el dejuni (*Fets* 13, 2-3), si bé de conformitat amb l’ensenyament de Jesús: «Quan dejuneu no us fingiu tristos com els hipòcrites, que desfiguren el seu rostre perquè els homes notin que dejunen. En veritat us dic que ja han rebut la seva recompensa. Tu, en canvi, quan dejunis, perfuma el teu cap i renta’t la cara, perquè no adverteixin els homes que dejunes, sinó el teu Pare, que està en l’ocult; i el teu Pare, que veu en l’ocult, et recompensarà» (*Mt* 6, 16-18).

No obstant això, a la llum del valor de la mort de Crist en la creu, per la qual els homes són redimits dels seus pecats, els cristians van entendre que

les pràctiques penitencials, sobretot el dejuni, l'oració i l'almoina, i qualsevol sofriment no només s'ordenaven a la conversió sinó que podien associar-se a la mort de Jesús com a mitjà de participar en el sacrifici de Crist i corredimir amb ell. Així es troba en els escrits de Pau: «Completo en la meva carn el que falta als sofriments de Crist en benefici del seu cos, que és l'Església» (*Col* 1, 24) i així es continua vivint en l'Església.

Juan Chapa

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-ad/article/quina-actitud-va-mostrar-jesus-davant-les-practiques-penitencials/ (04/02/2026)